ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ D. BLAND

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ

Μέσ' στὴν φυλακή τῆς Ροάν, στὸ κελλὶ 17, ὁ Πέτρος Τερράϊγ, καταδικασμένος σὲ θάνατο, ἔπαιζε ἥσυχα-ἥσυχα χαρτιά, μὲ τοὺς δυὸ δεσμοφύλακες τὸν Μπλανσὲ καὶ τὸν Μπερνάρ, στοὺς ὁποίους εἶχε ἀνατεθῆ ἡ φρούρησί του. Ὁ τρόμος τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ εἶχε περάσει πειά. Κάθε ἀνησυχία τοῦχε φύγει. Εἶνε πειὰ ἥσυχος σὰν νὰ μὴ τὸν περιμένῃ ὁ θάνατος...

Ὅταν ἐγύρισε ἀπ' τὸ Κακουργοδικεῖο, μετὰ τὴν ἔκδοσι τῆς εἰς θάνατον καταδίκης του, ὁ Πέτρος Τερράϊγ, εἶχε πέσει σὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ψυχικὴ καὶ σωματικὴ κατάπτωσι. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα ἡ καλυτέρευσις τῆς τροφῆς ποὺ τοῦ ἔδιναν καὶ πρὸ πάντων τὰ καθησυχαστικὰ λόγια τῶν δυὸ δεσμοφυλάκων του τὸν εἶχαν ἡσυχάσει,τοῦ εἶχαν γεννήσει τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας θὰ τοῦ χάριζε τὴν ζωή. Γι' αὐτὸ περίμενε τὴ χάρι του, ἡ ὁποία ὅπως τοῦ ἔλεγαν δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ὑπογραφῇ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ Τερράϊγ εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο γιὰ ἕνα ἔγκλημα τρομακτικό. Τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασε βέβαιο γιὰ τὴν ἐνοχή του, μὴ θέλοντας ν' ἀκούσῃ τὶς διαμαρτυρίες του καὶ τὰ παραπονά του. Ἐκεῖνο ποὺ ἔβάρυνε πιό πολὺ τὴ θέσι του ἦταν ἕνα παλιό του ἔγκλημα, τὸ ὁποῖο ἡ ἀνάκρισις εἶχε φέρει εἰς φῶς, καὶ τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦσε νὰ περιληφθῇ βέβαια στὸ κατηγορητήριο γιατὶ ἀπό τὸν καιρὸ ποὺ τὸ διέπραξε εἶχαν περάσει περισσότερα ἀπὸ δέκα χρόνια καὶ κατὰ τὸν νόμο εἶχε παραγραφῆ. Πάντως ὅμως τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο ἐβάρυνε ἠθικῶς πολὺ τὸν Τερράϊγ. Σὲ ἡλικία δέκα ὀκτὼ ἐτῶν ὁ Τερράϊγ, ποὺ εἶχε πάρει πειὰ τὸν κακὸ δρόμο μπῆκε μιὰ νύχτα ξαφνικὰ σὲ μιὰ ἀγροικία καὶ ἔσφαξε τὸν ἰδιοκτήτη καὶ τὴν γυναίκα του, γιὰ νὰ τοὺς λη-στεύσῃ! Μόνο τὸ παιδί τους εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴν σφαγή, ἕνα μικρὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖο μόλις εἶδε τὸν κακοῦργο νὰ ὁρμᾷ μὲ τὸ τεράστιο μαχαίρι του ἐναντίον τοῦ πατέρα του, τρύπωσε κάτω ὀπ' τὸ κρεββάτι καὶ ἀπὸ ἐκεῖ παρηκολούθησε ἀμίλητο τὸ φόνο τῶν γονέων του. Τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδὶ περιέγραψε τὴν ἑπομένη τὰ τοῦ ἐγκλήματος στὴν ἀνάκρισι, μὰ ὁ δολοφόνος δὲν ἀνεκαλύφθη. Ἐπὶ δεκαπέντε χρόνια ὁ κακοῦργος εἶχε μείνει ἄγνωστος.

Ὑπάρχει ὅμως θεία δίκη. Καὶ νὰ ποὺ ὁ Τερράϊγ συνελήφθη γιὰ τὸ τελευταῖο ἔγκλημα, καὶ νὰ ποὺ μαζὺ μ' αὐτὸ ἀνεκαλύφθη καὶ τὸ πρῶτο κακούργημα, τὸ ὁποῖο τόσο τὸν ἐβάρυνε ἠθικῶς.

***

— Ἀσφαλῶς θὰ σοῦ δώσουν χάρι, τοῦ ἔλεγαν οἱ δύο δεσμοφύλακες ἐνῶ ἔπαιζαν χαρτιὰ μαζὺ του.Οἱ ἔνορκοι ἐπηρεάσθηκαν βέβαια ἀπ' τὸ παλιό σου ἔγκλημα καὶ γι' αὐτὸ σὲ κατεδίκασαν. Ἀλλὰ τὸ Συμβούλιο τῶν Χαρίτων θ' ἀποφασίσῃ χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπ' τὸ παρελθόν σου, καὶ ἀσφαλῶς θὰ προτείνῃ νὰ μετατραπῇ ἡ ποινή σου σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἄρχισαν μάλιστα νὰ τοῦ ἐγκωμιάζουν τὴν ζωή ποὺ θὰ περνοῦσε στὴ Νέα Καληδονία, ὅπου θὰ τὸν ἔστελναν γιὰ τὰ καταναγκαστικὰ ἔργα.

— Ἄς μὲ στείλουν ἐκεῖ κάτω καὶ θὰ ριχτῶ μὲ τὰ μοῦτρα στὴν δουλειὰ καὶ θὰ γίνω ὁ καλύτερος ἄνθρωπος,ἔλεγε ὁ Τερράϊγ.

Μὲ τέτοιες κουβέντες πέρασε ἡ βραδυὰ ὥσπου πῆγε ἡ ὥρα δέκα. Τότε ὁ Μπλανσέ, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δεσμοφύλακες, σηκώθηκε, καληνύχτησε καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ πλαγιάσῃ. Μαζὺ μὲ τὸν κατάδικο θὰ ἔμενε ὁ Μπερνὰρ ἐκείνη τὴν νύχτα γιὰ νὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφιὰ καὶ νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ.

Μόλις ἔφυγε ὁ συνάδελφός του, ὁ Μπερνὰρ ἔγνεψε στὸν κατάδικο νὰ γδυθῇ γιὰ νὰ φορέσῃ τὸν εἰδικὸ μανδύα. Ἦταν ἕνας μανδύας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ φοροῦν στοὺς καταδικασμένους σὲ θάνατο καὶ ποὺ παραλύουν κάθε τους κίνησι, προλαμβάνοντας ἔτσι εἴτε ἀπόπειρα αὐτοκτονίας ἐκ μέρους των, εἴτε ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ δεσμοφύλακος τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμᾶται.

Ὁ Τερράϊγ φόρεσε χωρὶς καμμιὰ ἀντίσισι τὸν μανδύα καὶ φώναξε στὸν φύλακά του :

— Καληνύχτα κύριε ἀρχιφύλακα! Θὰ κοιμηθῶ σκεπτόμενος τὴν Νέα Καληδονία. Ἔτσι θὰ ἀποφύγω τὰ ἄσχημα ὄνειρα.

— Καληνύχτα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπερνὰρ μὲ σαρκαστικὸ τόνο φωνῆς, καὶ πρὸ πάντων καλὸ ξύπνημα.

— Μὴν ἀστειεύεσθε ἔτσι,ψιθύρισε ἱκετευτικὰ ὁ κατάδικος.

— Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου, ἀλλὰ ἁπλῶς σοῦ θυμίζω ὅτι τὸ κεφάλι σου δὲν εἶνε καθόλου καλὰ στερεωμένο στοὺς ὤμους σου.

Στὸ ἄκουσμα ἐκεῖνο ὁ κατάδικος πετάχθηκε ὀρθὸς ἐπάνω στὸ κρεββάτι του.

— Μήπως μάθατε καμμιὰ εἴδησι; ρώτησε τραυλίζοντας καὶ τρέμοντας.

Ἔπειτα ὅμως ἔκανε μιὰ ἀπόπειρα νὰ χαμογελάσῃ καὶ εἶπε :

— Μπᾶ! Τί ἀστεῖο! Ἂν εἴχατε μάθει τίποτε θὰ μοῦ τὸ λέγατε.

Ἀλλὰ ὁ δεσμοφύλαξ ἀντὶ νὰ τὸν καθησυχάσῃ, τὸν πλησίασε, ἀκούμπησε βαρειὰ τὰ χέρια του στοὺς ὤμους του καὶ τοῦ εἶπε :

— Τερράϊγ, χρειάζεται θάρρος. Ἄκουσε... ἡ αἴτησίς σου γιὰ τὴν χάρι ἀπερρίφθη!

Ὁ κατάδικος ἔννοιωσε ἕνα τρομερὸ τίναγμα σ' ὅλο του τὸ σῶμα.

— Κύριε ἀρχιφύλακα, εἶπε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη σὲ τρομερὸ βαθμό, ἀστειεύεσθε, δὲν εἶν' ἔτσι; Γιατὶ σᾶς ἀρέσει νὰ μὲ βασανίζετε; Δὲν σᾶς ἔκανα κανένα κακό.

— Δὲν μοῦ ἔκανες κακὸ; φώναξε τότε μ' ἕνα ἀπαίσιο ξέσπασμα ὁ δεσμοφύλαξ Μπερνάρ. Δὲν μοῦ ἔκανες τίποτε; Θυμᾶσαι τὸ παληὸ σου ἔγκλημα, τὸ πρῶτο σου ἔγκλημα τοῦ Νιοῦς; Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἀγροικίας ποὺ ἔσφαξες ἀλύπητα μὲ τὴν γυναίκα του ἦταν ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου! Τὸ μικρὸ παιδάκι ποὺ ξέφυγε ἀπ' τὸ μαχαῖρι σου τρυπώνοντας κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι ἤμουν ἐγώ. Ναὶ ἐγώ, ἐγὼ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὸ ἀπαίσιο μακελειό σου. Ἡ μοῖρα βλέπεις θέλησε νὰ πέσῃ στὰ χέρια μου, νὰ γίνω ὁ τελευταῖος δεσμοφύλακάς σου. Καὶ τώρα σὲ κρατῶ... Ἡ τιμωρία ποὺ σοῦ ἐπέβαλαν δὲν μοῦ ἀρκεῖ. Ἔπρεπε νὰ μὴν ἔχουν καταργήσει τὰ βασανιστήρια. Ἀλλὰ ἔννοια σου. Θὰ εἶνε ἀρκετὸ βασανιστήριο γιὰ σένα τὸ νὰ βρίσκεσαι στὰ χέρια μου τὶς ἐξ τελευταῖες μέρες τῆς ζωῆς σου.

Ὁ κατάδικος μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα προσπάθησε στὴν ἀρχὴ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸν μανδύα ποὺ τὸν κρατοῦσε σ' ἀκινησία. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τέλος τοῦ ἦρθε μιὰ ξαφνικὴ σκέψις καὶ εἶπε :

— Λὲς ψέμματα. Ἡ χάρι μου δὲν ἀπερρίφθη. Θέλεις νὰ μὲ ἐκδικηθῇς, θὲς νὰ μὲ κάνῃς νὰ φοβηθῶ. Ἀλλὰ δὲν πέρτω στὴν παγίδα, ὄχι...

— Ὄχι, ἄθλιε. Δὲν θὰ γλυτώσῃς τὴν ζωή σου. Ἡ ἐκτέλεσίς σου θὰ γίνῃ τὴν ἐρχομένη Πέμπτη. Καὶ τότε θὰ ἰδῇς ἂν σοῦ λέω ψέμματα.

— Φθάνει! Σῶπα! ἱκέτευσε ὁ Τερράϊγ. Αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶνε φρικτό... ἀπάνθρωπο... Λυπήσου με...

— Νὰ σὲ λυπηθῶ; Λυπήθηκες ἐσὺ τοὺς δυστυχισμένους μου γονεῖς, ὅταν γονατισμένοι σοῦ ζητοῦσαν ἔλεος; Θυμᾶσαι; Ὅσο ἐκεῖνοι σὲ ἐκλιπαροῦσαν τόσο ἐσὺ τοὺς χτυποῦσες δυνατώτερα.

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνω! Δὲν θέλω!...

— Ἔλα, κουράγιο. Ἔχεις ἕξη μέρες γιὰ νὰ προπαρασκευασθῇς. Ἔπειτα ἀπὸ ἕξη μέρες,στὶς τέσσερες τὸ πρωΐ, θὰ ἀνοίξῃ ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ σου καὶ θὰ ἐμφανισθῇ ὁ εἰσαγγελεύς. Ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου θὰ σοῦ διαβάσῃ τὴν ἀπόφασι. Ἔπειτα θὰ σοῦ δώσουν λίγο ροῦμι γιὰ νὰ μὴ λυποθυμήσῃς καὶ θὰ σὲ πάρουν ἔξω. Θὰ σὲ παραδώσουν στὸν δήμιο.Κι' ἐκεῖνος μαζὺ μὲ τοὺς βοηθούς του...

— Σῶπα!...λυπήσου με!

— ...Θὰ σὲ τραβήξουν σπρώχνοντας... θὰ σοῦ κόψουν τὰ μαλλιά, θὰ σὲ δέσουν χειροπόδαρα καὶ ἔπειτα...καλὸ ταξεῖδι...Τώρα κοιμήσου ἂν μπορῇς καὶ ὀνειρέψου τὴν Νέα Καληδονία...

Μὲ τέτοιες κουβέντες πέρασε ἡ βραδυά...

***

Ἕξη ὁλόκληρα μερόνυχτα ὁ Μπερνάρ, ἀμείλικτος, τρομερός, ἀπαίσιος στὸ μίσος του βασάνιζε φρικτὰ τὸν φονιὰ τῶν γονέων του. Τὴν νύχτα τῆς ἕκτης ἡμέρας ἡ ἀγριότης του ἔφθασε στὸ κατακόρυφο. Ἀνέφερε στὸν κατάδικο ὅλες τὶς λεπτομερειες τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ Πέτρος Τερράϊγ τὸν ἄκουγε τρέμοντας. Τὸ στόμα του ἄφριζε. Σπαρταροῦσε ὁλόκληρος. Σὲ μιὰ στιγμὴ τινάχθηκε καὶ προσπάθησε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν μανδύα. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Μιὰ νευρικὴ ὠχρότης εἶχε χυθῆ στὸ πρόσωπό του...

— Ἡ ὥρα πλησιάζει, τοῦ εἶπε σὲ λίγο ὁ Μπερνάρ. Εἶνε τέσσερες παρὰ εἴκοσι. Κουράγιο. Ὅπου νἄνε θἄρθῃ ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ σοῦ . . .

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώσῃ. Ἕνα ἀπαίσιο οὔρλιασμα ξέφυγε ἄξαφνα ἀπ' τὸ στόμα τοῦ καταδίκου. Ὁ δυστυχὴς Τερράϊγ μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸ φρικτὸ αὐτὸ μαρτύριο, σωριάστηκε κάτω νεκρός! Εἶχε πάθει συγκοπὴ τῆς καρδίας!...

Τὸ οὔρλιασμὰ του ἦταν τόσο δυνατὸ ὥστε ξύπνησε κι' ὁ ἄλλος δεσμοφύλαξ, ὁ Μπλανσέ, ποὺ κοιμόταν στὸ διπλανὸ κελλί. Ἀνήσυχος ἔτρεξε στὸ κελλὶ τοῦ Τερράϊγ νομίζοντας πὼς ὁ κατάδικος εἶχε ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ συναδέλφου του. Ὅταν εἶδε ὅμως τὸν νεκρὸ στάθηκε ἔκπληκτος καὶ ψιθύρισε :

— Καϋμένο παιδί! Τί ἄτυχος! Νὰ πεθάνῃ σήμερα ἀχριβῶς ποὺ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐπρόκειτο νὰ ὑπογράψῃ τὴν χάρι του.

Ἔξαφνα ἄκουσε δίπλα του κάτι σὰν γέλιο. Γύρισε καὶ εἶδε τὸν Μπερνὰρ νὰ γελᾷ σαρκαστικά.

— Γιατὶ γελᾶς; τὸν ρώτησε. Δὲν ἤξερες ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοῦ δοθῇ χάρι;;

Ὁ Μπερνὰρ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε ξερά :

— Ναί, *τὸ ἤξερα!..*

D. Blanc